

## Arrest

nr. 301 673 van 16 februari 2024  
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN  
Rue Paul Devaux 2  
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE II<sup>de</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat J. WALDMANN en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 5 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 16 mei 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“WEIGERING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS EN WEIGERING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS*

*A. Feitenrelaas*

*U verklaart een Afghaans staatsburger te zijn van Pashtoun origine. U bent geboren in 1996 in Loy Kalai, district Surobi, provincie Kaboel waar u tot aan uw vertrek verbleef. U woonde daar samen met uw ouders, uw vrouw en kinderen, uw broer R. (...) en zijn vrouw en kinderen. Uw vader werd tijdens de machtsovername van de taliban in augustus 2021 gedood door de taliban. U praktiseert de soennitische islam. U bent vijf jaar naar school geweest. Verder werkte u in de winkel van uw broer R. (...).*

*Ongeveer anderhalve maand voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021 begon de situatie voor u erger te worden. Een parlementslid genaamd H. Q. (...) kwam uw vader, die dorpsoudere was, overtuigen om een opstand te organiseren tegen de taliban en Daesh, zoals dat in andere regio's van Afghanistan werd gedaan. Uw vader ging hiermee akkoord en twee dagen lang probeerde hij verschillende dorpelingen te overtuigen om mee in opstand te komen. De meesten gingen akkoord. Op de derde dag was uw hele familie, uw vader inclusief, aanwezig op het verlovingsfeest van uw schoonbroer. Uw vader vertrok omstreeks 16 uur naar huis. Jullie bleven tot 22 uur 's avonds en werden op dat moment gebeld met het nieuws dat jullie vader werd neergeschoten door de taliban. Ook u en uw broer R. (...) werden gezocht. Die avond vertrokken jullie beiden richting Kaboel en daarna naar Nimroz. U vermoedt dat de paternale neef van uw vader A. H. (...) betrokken is bij de moord op uw vader. Hij zou diens locatie gemeld hebben aan Mollah T. (...) en Mollah A. (...), twee talibanleden van wie u vermoedt dat zij uw vader hebben neergeschoten.*

*Na uw vertrek omstreeks augustus 2021, bleven de taliban uw moeder en vrouw lastigvallen. Zij gingen vervolgens alternerend gaan wonen bij uw maternale oom en uw schoonvader. Ook nu vallen de taliban hen lastig en vragen ze naar u. Uw broer R. (...) bent u kwijtgeraakt in Iran en hebt sindsdien niets meer van hem vernomen. U reisde via Iran naar Turkije en kwam er na een verblijf van 33 dagen het grondgebied van de lidstaten binnen via Griekenland. U zette vervolgens uw reis voort via Macedonië en Servië en kwam via Roemenië opnieuw het grondgebied van de lidstaten binnen, waar u op 28 september 2021 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Daarna reisde u verder via voor u onbekende landen tot u in Duitsland aankwam. Na een verblijf van drie dagen, zette u uw reis verder naar België waar u aankwam op 1 november 2021 en uw verzoek om internationale bescherming indiende op 5 november 2021. DVZ vroeg in het kader van de Dublinreglementering overname van uw verzoek aan Roemenië, maar u bleef in België.*

*Concreet vreest u bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat uw vader een dorpsoudere was die een lokale opstand tegen hen organiseerde.*

*Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: foto's van uw vader, foto's van uw vader en zijn familieleden, een foto van uw vader en u als kind, een foto van uw vader en zijn paternale neef A. H. (...), een kopie en uw originele taskara, een kopie en de originele taskara van uw vader, een foto van uw vader, broer en moeder; en een USB-stick met daarop beeldmateriaal van de begrafenis van uw vader.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

*Wat betreft de door u aangehaalde gezondheidsproblemen stelt het CGVS het volgende: u verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud te lijden aan jeuk waardoor u slecht slaapt en nood te hebben aan pauzes (CGVS p. 2). U liet na hiervan een medisch attest voor te leggen. Nergens blijkt echter dus dat deze fysieke moeilijkheden van die aard zijn dat ze u ervan weerhouden uw motieven naar behoren uiteen te zetten tijdens een persoonlijk onderhoud. Uit uw persoonlijk onderhoud op het CGVS bleek dat u er voldoende in slaagde om uw asielmotieven uiteen te zetten. Daarnaast werd u de kans geboden om een pauze te nemen wanneer u er nood aan had, waar u niet op inging. U bevestigde aan het einde van het onderhoud de vragen en de tolk goed te hebben begrepen (CGVS p. 24), evenmin werden nadien opmerkingen doorgegeven over het verloop van het onderhoud.*

*Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.*

*Uit uw verklaringen blijkt dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door talibanleden omdat ze u en uw vader ervan verdenken een opstand te hebben georganiseerd tegen hen. Daarnaast vreest u de taliban wegens uw verblijf in een ongelovig land. U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken.*

Aan de beschuldiging jegens u van moord door talibanleden kan evenmin geloof worden gehecht. Volgens uw verklaringen werd uw vader als dorpsoudere door een parlamentslid gevraagd een opstand te organiseren tegen de taliban. U en uw broer R. (...) werden hierdoor ook gezocht door de taliban (CGVS, p 14, 20 en 22).

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

[PLib/2022\\_11\\_Q35\\_EUAA\\_COI\\_Query\\_Response\\_Afghanistan\\_update\\_1\\_July\\_31\\_October\\_2022.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

U haalt aan dat uw vader dorpsoudere in uw dorp was en neergeschoten werd door de taliban. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover, evenmin hebt u aangetoond omwille van het voormalige werk van uw vader persoonlijk een risico te lopen op vervolging.

Eerst zijn er elementen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw vaders profiel op de helling zetten. Over uw vaders eigenlijke taken als dorpsoudere kan u niet veel vertellen. Zo stelt u aanvankelijk dat u niet weet wanneer hij dorpsoudere is geworden (CGVS, p 6). U gevraagd of het nog voor uw geboorte was, antwoordt u iets onsamenhangends om daarna te zeggen: "Als er conflicten waren of problemen waren dan kwamen mensen van het dorp naar ons huis en vroegen aan hem om mee te helpen." (CGVS, p 6). Uiteindelijk stelt u dat hij drie-vier jaar voor de machtsovername van de taliban in 2021 werd aangesteld als dorpsoudere door H. Q. (...) (HQ), een politicus uit de regio (CGVS, p 7). U gevraagd wat uw vader hiervoor moest doen, antwoordt u naast de kwestie en koppelt u uw antwoord aan de problemen die uw vader gekend zou hebben (CGVS, p 8). U nogmaals gevraagd hoe uw vader werd aangesteld door HQ, geeft u een onduidelijk antwoord en gevraagd zich te verduidelijken, komt u niet verder dan: "Ze waren als dorpsouderen aangesteld." (CGVS, p 8). U gevraagd enkele taken op te sommen die uw vader als dorpsoudere deed, antwoordt u dat hij jirga's organiseerde om conflicten tussen dorpingen op te lossen (CGVS, p 6). U gevraagd een voorbeeld te geven van zo'n jirga, stelt u: "Ik was er nooit bij want ik was dan altijd in de winkel bij mijn broer." (CGVS, p 6). U gevraagd of uw vader veel jirga's organiseerde, antwoordt u bevestigend omdat er veel vetes waren tussen mensen in uw dorp (CGVS, p 6). Gelet op uw eerdere verklaring dat de dorpingen naar uw huis kwamen om uw vaders hulp te vragen (zie supra), is het zeer opmerkelijk dat uw vader, zoals u beweert, drie, vier jaar als dorpsoudere heeft gewerkt maar u geen concrete informatie heeft over zijn taken hieromtrent. De geloofwaardigheid van uw vaders profiel als dorpsoudere komt al in het gedrang.

Ook over H. Q. (...) (HQ), het parlamentslid dat uw vader heeft aangesteld als dorpsoudere en hem heeft aangezet een opstand te organiseren tegen de taliban, weet u bovendien bitter weinig. U gevraagd alles te vertellen wat u over hem weet, stelt u: "Meer weet ik ook niet over hem want hij had contact met mijn vader en nadat ik daar ben vertrokken weet ik ook niet waar hij nu is en wat hij nu doet." (CGVS, p 14). U aangespoord te vertellen wie hij was, stelt u dat hij van Surobi was en in het parlement en in de senaat zetelde (CGVS, p 14). U gevraagd wat zijn taken waren, stelt u dat hij volksvertegenwoordiger was in het parlement (CGVS, p 14). U gevraagd wat hij in de senaat deed, stelt u dat hij ook lid was van de jirga's en de vetes in het dorp probeerde op te lossen (CGVS, p 14). U gevraagd hoe lang hij al volksvertegenwoordiger was in het parlement stelt u aanvankelijk dat het vijf jaar was (CGVS, p 14). U hierover bevrraagd, verandert u uw antwoord naar: "9 jaar voor de val was hij volksvertegenwoordiger want na de val weet ik ook niet dus hij is daar geen volksvertegenwoordiger meer denk ik." (CGVS, p 15). De informatie die u geeft over deze persoon is algemeen en kan bekend zijn aan elke persoon die afkomstig is uit Surobi. U toont hiermee niet aan dat er een persoonlijke connectie was tussen uw vader en dit parlamentslid zoals u verder aangeeft. Ook legt u tegenstrijdige verklaringen af over hoe uw vader HQ heeft leren kennen. Zo stelt u aanvankelijk: "Ik denk dat ze elkaar tijdens bijeenkomst of jirga hebben leren kennen en daarna werd hij aangesteld als dorpsoudere." (CGVS, p 15), om daarna te zeggen: "Hij was gewoon van ons dorp, ze kenden elkaar heel het leven want hij woonde een beetje verder dan ons, we waren bijna burenen. Maar weet niet exact wanneer hun vriendschap is ontstaan." (CGVS, p 15). Uw vage en algemene verklaringen omtrent deze persoon en uw gebrek aan interesse in wat er na uw vlucht uit Afghanistan nog gebeurd is met HQ doet uw verklaringen al wankelen.

Er kan van u niet worden verwacht dat u alle details van uw vaders activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien u jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden zoals uw oudere broer en paternale oom, en u via uw maternale oom of neef nog steeds in contact bent met uw moeder sinds u Afghanistan verlaten hebt (CGVS, p 5). U lijkt ook de meeste informatie van uw moeder te hebben verkregen (CGVS, p 10, 11 en 19). Daarenboven stelt u voor uw leven te vrezes omwille van deze activiteiten. Dat u de

antwoorden op deze basisvragen dan ook steevast schuldig moet blijven, doet ernstige vragen rijzen over uw verklaringen dat uw vader werkzaam was dorpsoudere en mee en lokale opstand organiseerde. De vaststelling dat u amper kan uitweiden over uw vaders werkzaamheden en H. Q. (...), de persoon die aan de basis ligt van uw problemen, leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Ook wat betreft uw eigen problemen waardoor u besloot het land te verlaten of de problemen (of situatie) van uw familieleden, overtuigen uw verklaringen niet.

Zo verklaart u dat uw problemen begonnen omdat HQ uw vader anderhalve maand voor de machtsovername van de taliban in augustus 2021 een bezoek bracht en hem vertelde een opstand te organiseren tegen de taliban (CGVS, p 9, 13 en 14). Voordien had uw vader geen problemen met de taliban, hoewel hij altijd tegen hen gekant was, zo verklaarde u (CGVS p. 9). Meer specifiek kreeg uw vader problemen met A. H. (...), Mollah T. (...) en mollah A. (...). Uw verklaringen over deze actoren van vervolging zijn opvallend vaag en beperkt. Zo verklaart u dat A. H. (...), tevens de paternale neef van uw vader, ook werd aangesteld door HQ als dorpsoudere, samen met twee andere paternale neven (CGVS, p 7, 10). U gevraagd waarom de paternale neven van uw vader ook aangesteld werden als dorpsoudere, stelt u "HQ had hun gekozen en daarna hebben ze mijn vader in de steek gelaten en uiteindelijk werd hij voor ons huis doodgeschoten door de taliban." (CGVS, p 9). U geeft aan dat A. H. (...) banden had met de taliban. Het is echter opmerkelijk dat HQ ook deze neef zou aangesteld hebben als dorpsoudere terwijl u zelf verklaart dat uw vader gekozen werd omdat hij tegen de taliban was, iets wat HQ ook wist (CGVS p. 9). U gevraagd te vertellen over de banden die deze neef A. H. (...) had met de taliban stelt u dat uw moeder u vertelde dat hij verantwoordelijk was voor de dood van uw vader aangezien hij Mollah T. (...) van de taliban vertelde over zijn plan om een opstand te organiseren (CGVS, p 10). Hoe uw moeder dit weet kan u niet verduidelijken. U gevraagd hoe A. H. (...) in contact kwam met de taliban, blijft u echter het antwoord schuldig (CGVS, p 10). U gevraagd wat er met hem gebeurd is na de machtsovername stelt u dat hij daar nog is en dat hij waarschijnlijk aan de macht is (CGVS, p 10). Of A. H. (...) voordien al betrokken was bij de taliban kan u ook niet zeggen (CGVS p. 10).

Over mollah T. (...) en mollah A. (...) verklaart u dus dat ze talibs zijn (CGVS, p 12). Gevraagd om meer over hen te vertellen verklaart u louter: "Ze zijn van ons dorp, ook van district Surobi. Mijn moeder vertelde dat A. H. (...) die mensen had ingelicht en zij hebben mijn vader vermoord. Heb geen idee hoe mijn moeder dat te weten is gekomen." (CGVS, p 10). Gevraagd om meer te vertellen, bijvoorbeeld waarvoor ze bekend waren, verwijst u weer naar uw eigen vrees (CGVS, p. 11). U nogmaals gevraagd te vertellen over die talibs, stelt u: "Dat zijn hun namen Mollah T. (...) en Mollah A. (...) meer weet ik daar niets over want ik ben hier en zij zijn daar. Deze informatie heb ik ook gekregen van mijn moeder." (CGVS, p 11). Uw moeder weet ook niet meer dan dat A. H. (...) betrokken was bij de dood van uw vader (CGVS, p. 11). Van welke stam ze zouden zijn kan u niet zeggen, evenmin aan welke gevechten ze deelnamen (CGVS p. 12). Dat u dergelijke vage verklaringen aflegt over uw vervolgers die nochtans lokale taliban zouden zijn doet verder twifelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Nochtans zou u goed op de hoogte moeten zijn van dit conflict dat de oorzaak was van de dood van uw vader, en van uw eigen vertrek uit uw land van herkomst.

Verder legt u vage en tegenstrijdige verklaringen af over de vervolgingsfeiten die u uw land deden verlaten. Zo verklaart u dat HQ naar uw huis kwam en met uw vader sprak over deze opstand (CGVS, p. 16). U gevraagd hoe lang dat gesprek duurde, stelt u: "Ik was er even bij dat ze het aan het bespreken waren maar dan ben ik weggegaan dus heb geen idee hoe lang het gesprek duurde." (CGVS, p 16). U nogmaals gevraagd hoe lang HQ al aanwezig was in uw huis, stelt u: "Geen idee of hij paar minuten daar zat of uur, dat weet ik niet." (CGVS, p 16). Wanneer even later gevraagd wordt wanneer HQ naar uw vader kwam, stelt u plotseling: "Hij was rond 8 uur of zo bij ons geweest en daarna is mijn vader naar dorpsgenoten geweest. Het was denk ik rond 10 uur toen mijn vader het huis verliet en HQ was daarvoor bij ons thuis" (CGVS, p 17). U gevraagd wie er aanwezig was tijdens deze bespreking, stelt u aanvankelijk dat uw paternale oom S. K. (...) er ook bij zat (CGVS, p. 16). Daarna stelt u dat uw broer R. (...) er ook bij zat (CGVS, p. 17). Dit doet enigszins de wenkbrouwen fronsen aangezien u eerder werd gevraagd of uw broer ooit met HQ had gesproken, en u toen stelde dat HQ een belangrijke man was die alleen sprak met oudere (en dus belangrijke) mensen, en als hij naar uw huis kwam, zat hij met uw vader en andere mensen van het dorp (CGVS, p 16). Uw broer R. (...) die ook aanwezig was tijdens deze bespreking wou u niets vertellen hierover tot u in Iran aankwam (CGVS, p 17). U verklaart de dag na de bespreking over de opstand op de hoogte te zijn gebracht hiervan door uw paternale oom S. K. (...) Het is op zijn minst opmerkelijk dat u de dag na het bezoek van HQ vraagt aan uw paternale oom waarom uw vader gedood werd door de taliban, gezien u ook verklaarde dat uw vader de twee dagen na het bezoek van HQ bezig was anderen op te roepen deel te nemen aan deze opstand en dus pas nadien werd gedood (CGVS p. 17, 19). Daarbij is het raar dat uw broer u niet de ware reden wilde vertellen die aan de basis ligt van jullie vlucht uit Afghanistan.

Daarenboven legt u vage en inconsistente verklaringen af over de opstand die uw vader aan het plannen was. Zo stelt u dat uw vader meteen overtuigd was, en nadat HQ wegging al meteen de dorpelingen ging bezoeken om ze van de opstand te overtuigen. Het is niet aannemelijk dat uw vader zo overhaast reageert en dit niet eerst met uw paternale oom bespreekt, die tevens aanwezig was (CGVS, p. 16 en 17). Gezien het risico dat vasthangt aan het organiseren van een opstand tegen een sterke gewapende groepering als de taliban, mag er verwacht worden dat uw vader een weldoordacht plan zou bedacht hebben of zou overleggen met andere dorpsleiders. Dat hij dit niet deed (CGVS, p. 20) en de risico's die hieraan gekoppeld werden, met niemand heeft besproken (CGVS, p. 19), doet in deze de wenkbrauwen fronsen. Bovendien schetste u een veiligheidssituatie in uw dorp waarbij er dorpelingen zijn die 's nachts talibs worden (CGVS, p. 12). Wanneer u gevraagd wordt aan welke dorpelingen uw vader vertelde over de opstand, stelt u: "Ik denk iedereen van dorp die hij tegenkwam, had gedeeld met die persoon op die manier werd nieuws ook verspreid door mensen ook in heel Surobi." (CGVS, p. 19). U gevraagd hoe de dorpelingen reageerden, stelt u dat ze er mee eens waren dat er een opstand moest komen (CGVS, p. 19). U gevraagd welke dorpelingen er akkoord gingen en welke niet, stelt u: "Ik denk dat de rest van dorpelingen wel mee eens waren buiten A. H. (...), M. H. (...) en M. H. (...)." (CGVS, p. 19). In het licht van uw verklaring dat er dorpelingen waren die bij de taliban waren aangesloten, lijkt het niet logisch dat uw vader lukraak aan alle dorpelingen verkondigt dat hij van plan is een opstand te realiseren tegen de taliban. Verder is het hoogst onwaarschijnlijk dat de enige dorpelingen die zich niet kunnen vinden in dit plan blijkbaar de paternale neven zijn van uw vader.

Verder legt u geen geloofwaardige verklaringen af over de omstandigheden waarbij de taliban uw vader viseerden. Zo stelt u dat uw vader op het verlovingsfeest tegen iedereen aan het vertellen was over de opstand (zie supra). Ten eerste was A. H. (...), de persoon van wie u denkt dat hij uw vader heeft verraden aan de taliban, ook aanwezig (CGVS, p. 18). Dat uw vader in het bijzijn van hem praat over een opstand, waarvan deze laatste al te kennen heeft gegeven dat hij er niet mee akkoord gaat, is op zijn minst raar. Ten tweede was uw paternale oom S. K. (...) aanwezig tijdens zowel de bespreking met HQ als op het verlovingsfeest (CGVS, p. 18). Aangezien uw paternale oom niet geïnterviewd werd door A. H. (...) en geen problemen heeft gekend met de taliban, is het evenmin aannemelijk dat uw vader als enige wel geïnterviewd werd. U bovendien gevraagd door welke talib uw vader werd neergeschoten, moet u lang over het antwoord nadenken om dan te zeggen: "Die paternale neef van mijn vader A. H. (...) heeft die info gegeven aan de taliban aan Mollah T. (...) en Mollah A. (...). Ik vermoed dat die 2 mensen erbij zijn geweest." (CGVS, p. 20). U gevraagd hoe die talibs wisten dat uw vader thuis ging zijn, stelt u: "We denken dat die neef van vader het heeft verteld aan hen. Hij heeft hem wel gezien denk ik wanneer hij naar huis is gegaan." (CGVS, p. 20). U lijkt het dus allemaal zelf niet te weten en gist naar het antwoord. Wanneer u gevraagd wordt of uw vader de enige was die door de taliban werd neergeschoten, antwoordt u: "Misschien hebben ze later ook andere mensen gedood maar weet het niet meer want ben toen ook vertrokken." (CGVS, p. 20). U gevraagd of uw familie de politie, HQ of iemand had ingelicht over de moord op uw vader, stelt u: "Geen idee want ik ben dezelfde avond vertrokken dus ik weet niet wat ze gedaan hebben." (CGVS, p. 21). Het opvallende gebrek aan interesse in de verdere gebeurtenissen na dood van uw vader doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van uw eigen vrees.

Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw vaders problemen met de taliban dient ook de vervolging die uw familie in Afghanistan nadien gekend zou hebben in twijfel worden getrokken. Zo stelt u dat uw familie na uw vertrek nog herhaaldelijk werden lastiggevallen door de taliban (CGVS, p. 5, 11, 18, 22 en 23). U stelt dat hun huis werd afgenomen en dat zij nu afwisselend bij verschillende familieleden verblijven in hetzelfde dorp (CGVS, p. 4, 5 en 11). U gevraagd welke talibs hun huis hebben afgenomen stelt u: "Welke taliban moet ik nu noemen? Die 2 Mollah T. (...) en Mollah A. (...) ken ik, de rest ken ik niet. Heel AFG is nu in bezit van taliban." (CGVS, p. 22). U nogmaals gevraagd, welke talibs uw huis hadden afgenomen, verklaart u plots dat er geen talib in dat huis woont en de gronden "leeg" staan (CGVS, p. 22). Wanneer het CGVS zich verwondert waarom uw familie daar dan niet meer kan wonen, stelt u dat ze bang zijn dat taliban hen daar kan vinden (CGVS, p. 22). U verklaart daarnaast dat uw familie geen veiligheidsmaatregelen heeft genomen om zich te beschermen. Aangezien zij, per uw verklaring, nog steeds worden lastig gevallen door de taliban, is het dan ook merkwaardig dat uw familie niet de noodzaak ziet om zich te beschermen. Het gebrek aan inspanningen voor de bescherming van uw achtergebleven gezinsleden, staat haaks op de grote vrees die men gezien de omstandigheden zou verwachten.

Ter zake dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaarde problemen van u en uw familie met de taliban omwille van het werk van uw vader en zijn betrokkenheid bij een volksopstand.

U stelt als bijkomend asielmotief dat u mogelijk problemen zal krijgen bij terugkeer omdat de taliban u ervan zullen beschuldigen in ongelovige landen te hebben verbleven (CGVS, p. 11). Zo werd u gevraagd hoe A. H. (...) op de hoogte was dat u nu in België verblijft, waarop u naast de kwestie antwoordde: "Die A. H. (...) vertelt dat tegen hen, hij vertelt dat ik hier ben. Mijn vrouw zegt dat door hem worden wij lastig

gevallen en ik ben bezorgd om mijn kinderen." (CGVS, p 18). U hebt aldus niet aangetoond dat de taliban effectief weten dat u in een westers land verblijft.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/>

[easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Targeting\\_of\\_individuals.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf), EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uw voorgelegde documenten zijn niet in staat de appreciatie van het CGVS inzake uw verzoek in positieve zin te wijzigen. De originele taskara's van u en uw vader, alsook de kopieën ervan zijn niet van dien aard dat zij relevant zijn. Deze documenten bewijzen enkel jullie identiteit wat in deze niet noodzakelijk betwist wordt. De familiefoto's die u hebt neergelegd zijn evenmin voldoende bewijs van uw verklaringen. De foto

waar uw vader met A. H. (...) afgebeeld staat, bewijst niet dat hij uw vaders neef is en dat hij uw vader heeft verraden aan de taliban. Uit de foto en het videofragment die u heeft voorgelegd van uw overleden vader kan niet afgeleid worden wie of wat de oorzaak is van zijn overlijden en in welke omstandigheden dit gebeurd zou zijn. In het videofragment wordt er enkel gepraat over de begrafenis. Hoe dan ook kan hiermee niet worden aangetoond dat u een vrees voor vervolging koestert door de taliban omwille van het werk van uw vader. Privé-foto's en video's hebben weinig objectieve bewijswaarde gezien deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Bovendien hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van verklaringen niet herstellen. Tot slot moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude") blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk documenten bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst te herstellen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u ook internationale bescherming heeft gevraagd in Roemenië, maar dat u de procedure daar niet heeft verder gezet. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt en de procedure volgt, zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u Roemenië al snel verliet doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate

hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op [https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021\\_09\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation\\_update.pdf](https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf), EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_01\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Country\\_focus.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf), de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_afghanistan\\_veiligheidssituatie\\_20220505.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf), EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Security\\_situation.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf) en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.



ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM

maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan

een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op [https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022\\_08\\_EUAA\\_COI\\_Report\\_Key\\_socio\\_economic\\_indicators\\_in\\_Afghanistan\\_and\\_in\\_Kabul\\_city.pdf](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari)

[publications/2020\\_08\\_EASO\\_COI\\_Report\\_Afghanistan\\_Key\\_Socio\\_Economic\\_Indicators\\_Forcus\\_Kabul\\_City\\_Mazar\\_Shari](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie

in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

*Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.*

*U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.*

### C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief de redelijkheid- en zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht. Zij meent dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

### 2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partij voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 16 januari 2024 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) over.

2.2.3. Op 17 januari 2024 maakt de verzoekende partij een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 10) over.

2.2.4. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij nog een stuk inzake bewijs van haar tewerkstelling neer (loonfiches).

### 2.3. Voorafgaand

2.3.1. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur” wijst de Raad erop dat er hem meerdere beginselen van behoorlijk bestuur gekend zijn en het aan de verzoekende partij toekomt duidelijk uiteen te zetten welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en waarom, hetgeen zij op voormelde wijze evenwel nalaat te doen en het middel in de aangegeven mate dan ook onontvankelijk is.

2.3.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel

van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

#### 2.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet

2.4.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om de motieven in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Na lezing van het rechtsplegingsdossier acht de Raad deze motieven pertinent en draagkrachtig, stelt hij vast dat deze steun vinden in het administratief dossier en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoekende partij en de redenen waarom zij haar land van herkomst zou hebben verlaten. Het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft.

Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekende partij niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin haar verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekende partij komt in wezen immers niet verder dan het volharden in haar vrees voor de taliban, hetgeen niet volstaat om de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen.

Ook waar zij nog verwijst naar de door haar voorgelegde stukken wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geheel voorbij gaat aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat de door haar voorgelegde overtuigingsstukken tevens aan een feitelijke, concrete beoordeling zijn onderworpen en niet zonder meer aan de kant worden geschoven. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij de uitgebreide overwegingen van de bestreden beslissing in verband met de door haar voorgelegde overtuigingsstukken voor het overige geheel ongemoeid laat, zodat deze overwegingen, die door de Raad terecht en pertinent worden bevonden, onverminderd overeind blijven.

Waar verzoekende partij ook nog verwijst naar algemene informatie inzake risicoprofielen, wijst de Raad erop dat – zoals de verzoekende partij terecht vaststelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing erkent dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties – doch verder in de bestreden beslissing op goede gronden motiveert dat aan het voorgehouden profiel van haar vader geen geloof kan worden gehecht en bijgevolg evenmin aan de vervolging door de taliban, motieven die door verzoekende partij niet worden betwist, laat staan ontkracht. Een loutere verwijzing door verzoekende partij naar een risicoprofiel, zonder een concreet verband met haar individuele en persoonlijke situatie aan te tonen, volstaat niet om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekende partij er niet in slaagt om de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en incoherenties in haar vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. De loutere overtuiging van verzoekende partij dat de commissaris-generaal telkens van de meest nadelige interpretatie uitgaat, maakt verder nog niet dat dit zo is. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing kan zo geen vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Evenmin kan worden vastgesteld dat het persoonlijk onderhoud onvoldoende diepgaand zou zijn.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan het vluchtrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht.

2.4.2. Ook waar verzoekende partij verklaarde dat zij problemen vreest met de taliban omwille van haar verblijf in het Westen (CGVS, NPO, p. 18) en zij deze vrees herhaalt in het verzoekschrift, slaagt zij er geenszins in afbreuk te doen aan de desbetreffende motieven in de bestreden beslissing.

Nog daargelaten de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de taliban effectief weet dat zij in een westers land verblijft - zij antwoordde immers geheel naast de vraag hoe A.H., die die informatie aan de taliban zou gegeven hebben, zou weten dat zij in België verblijft (CGVS, NPO, p. 18), - dient de Raad alleszins vast te stellen dat de commissaris-generaal gevolgd kan worden in zijn analyse dat uit de beschikbare landeninformatie niet kan blijken dat het loutere feit enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar Afghanistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

De Raad oordeelt immers, na lezing van de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, het volgende.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, kan uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Het betoog van verzoekende partij in de aanvullende nota dat de taliban op de luchthaven terugkeerders controleert vermag geen afbreuk te doen aan voorgaande analyse die gesteund is op algehele lezing van de beschikbare landeninformatie (zie ook EUAA Country Focus Afghanistan, december 2023, p. 98 ev.).

De Raad benadrukt dat, mede gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij per aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8), en anders dan wat verzoekende partij voorhoudt zowel in haar verzoekschrift als in haar aanvullende nota, er thans wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoekende partij en om, in het licht van deze situatie, tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er dienaangaande op dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoekende partij in het verzoekschrift alsook in de aanvullende nota, doet hierover niet anders denken, temeer gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij per aanvullende nota (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8).

Waar verzoekende partij in haar aanvullende nota nog voorhoudt dat in de praktijk zowel een gedwongen als een vrijwillige terugkeer naar Afghanistan quasi onmogelijk is, maakt zij niet duidelijk op welke manier dit van invloed kan zijn op de beoordeling inzake de nood aan bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dit nog daargelaten de vaststelling dat, anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, uit de beschikbare landeninformatie wel degelijk blijkt dat men vrijwillig via dagelijkse vluchten met tussenstops vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel kan vliegen

en dat de dienst vreemdelingenzaken sinds februari 2023 vrijwillige terugkeer naar Afghanistan ondersteunt (EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 96 ev; COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban, december 2023, p. 28).

In zoverre zij haar betoog desbetreffend linkt aan het volgens haar duidelijke gebrek aan informatie over terugkeerders uit het Westen, herhaalt de Raad dat uit de beschikbare informatie afdoende blijkt dat er wel degelijk sprake is van vrijwillige terugkeerders uit het Westen: *“There have been some reports about Afghans returning voluntarily to Afghanistan, to relocate there, for business, to visit family and go on holiday – including from Europe and the US.”* EUAA Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 96). Lezing van de beschikbare informatie desbetreffend laat wel degelijk toe een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoekende partij, met inbegrip van de situatie van terugkeerders uit het Westen.

2.4.2.1. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd. Verzoekende partij reikte gedurende de procedure ter behandeling van haar verzoek om internationale bescherming geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haar hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden noch blijkt uit haar verklaringen dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban in haar hoofde, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat haar vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of verzwarend zou zijn. Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde een ongelovige en/of besmet door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Een loutere verwijzing naar haar verblijf in België volstaat geenszins om zulks aan te tonen.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoekende partij momenteel zevenentwintig jaar oud is en in augustus 2021, op vijftientigjarige leeftijd, uit Afghanistan is vertrokken om in november 2021 in België toe te komen. Verzoekende partij verblijft bijgevolg net iets meer dan twee jaar in België en heeft tot haar vijftientigste in Afghanistan gewoond. Aangezien zij haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, kan worden aangenomen dat zij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Uit niets blijkt dat verzoekende partij, na een verblijf van iets meer dan twee jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat zij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een eventuele terugkeer. Haar betoog in de aanvullende nota dat zij reeds op relatief jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten en ook niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen kan in het licht van voorgaande vaststellingen niet overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat haar verblijf sinds iets meer dan twee jaar zich in haar hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen toe.

Met een loutere verwijzing naar het feit dat zij in het Westen verblijft, zij omgaat met westerlingen en met de neergelegde loonfiches waaruit haar tewerkstelling in België blijkt alsook met haar betoog in de aanvullende nota dat zij deelneemt aan de Belgische samenleving, zich daarvoor openstelt en hier geen Afghaanse kleren draagt, toont verzoekende partij niet aan dat zij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Hoewel de bijgebrachte stukken aantonen dat zij werkt in België, volstaat dit niet om aan te tonen dat verzoekende partij zich na iets meer dan twee jaar een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in haar hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van haar identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat zij deze



opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad benadrukt/herhaalt dat verzoekende partij in gebreke blijft *in concreto* aan te tonen dat zij sinds haar vertrek uit Afghanistan sinds augustus 2021 een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van haar identiteit of morele integriteit dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij dit opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Evenmin haalt zij elementen aan die wijzen op het bestaan van persoonlijk uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in haar hoofde die haar zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd. Dit geldt des te meer nu zij Pashtou spreekt, zij soennitisch moslim is en zij nog regelmatig contact heeft met haar familie in Afghanistan (CGVS, NPO, p. 4-5). Derhalve blijkt uit niets dat het voor verzoekende partij onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden geviseerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Zij slaagt er geenszins in afbreuk te doen aan de pertinente motivering in de bestreden beslissing: *“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”*

2.4.2.2. Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij *“in afwezigheid van het administratief dossier niet kan nagaan welke vragen tijdens het persoonlijk onderhoud al dan niet werden gesteld om de vrees als terugkeerder te beoordelen noch welke antwoorden werden verschaft in samenhang met de informatie op de welke het CGVS staat”* is zij geenszins ernstig. Zo blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat aan verzoekende partij per aangetekend schrijven van 3 april 2023 een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd overgemaakt zodat zij wel degelijk op de hoogte is van de inhoud van het gehoorverslag. Verder wordt in de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld op welke bronnen de commissaris-generaal zich baseert en wordt tevens telkenmale de weblink vermeld op grond waarvan de verzoekende partij eenvoudig de door de commissaris-generaal gebruikte bronnen kan raadplegen.

2.4.2.3. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. De Raad herhaalt dat verzoekende partij in het kader van haar beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aanreikte dat zij bij een eventuele terugkeer uit Europa door haar familie of haar lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in haren hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoekende partij nog steeds contacten onderhoudt met haar gezinsleden.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

In zoverre verzoekende partij nog zou doelen op het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de ter beschikking gestelde landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in haar verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij is verwesterd of dat zij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoekende partij aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

Waar verzoekende partij verwijst naar verschillende arresten en beslissingen, dient beklemtoond te worden dat rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij, gelet op bovenstaande vaststellingen, niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voormelde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaanvragen en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.4.3. Verder dient te worden bemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten

van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift nog lijkt aan te voeren dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele

ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ook de door haar aangehaalde overige algemene informatie is niet van aard afbreuk te doen aan het voorgaande.

Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift lijkt te opperen dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie, oordeelt de Raad dat verzoekende partij dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat beide partijen een veelheid aan uitgebreide en gedetailleerde informatie aanleveren waarvan velen recent zijn en die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.4.4. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren. De informatie die verzoekende partij aanbrengt, is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoekende partij ook hier niet dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 8).

*In casu* zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekende partij niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekende partij wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie aanhaalt, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoekende partij om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door haar voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens haar persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en van haar raadsman. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een

kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bespreking hoger kan de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER